

Arrest

**nr. 343 577 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. LUCAS
Filips de Goedelaan 11
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 april 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat N. LUCAS.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 17 februari 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een Pashtounse soenniet en bent u afkomstig van het dorp Chwagam in het district Shegal van de provincie Kunar. U bent analfabeet en u was een geitenherder van beroep.

Uw vader is overleden in 2006 toen hij aanwezig was op een jirga (i.e. een vergadering met dorpsouderen) waarbij de in Afghanistan aanwezige Amerikaanse strijdkrachten verkeerdelijk dachten dat deze jirga Al Qaida leden in zijn midden had en zodoende een bom lieten afgaan.

U heeft drie broers. Uw broer [S.M.] [...] verblijft sedert 2011 in België. Uw andere broer [A.S.] overleed in 2019 op 22-jarige leeftijd, hij werd het slachtoffer van een bombardement vanuit Pakistan, waarbij er mortieren werden afgevuurd en een hiervan onbedoeld op jullie huis terecht kwam, waarbij [A.S.] het leven liet. Uw derde, jongere broer, [N.B.] verblijft actueel nog steeds in Afghanistan, hij woont samen met uw moeder in Sayegee Dak, in het district Shegal in Kunar.

Einde 2019 verliet u Afghanistan, dit was volgens uw verklaring drie maanden na de dood van uw broer [A.S.].

U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland waar op 20 februari 2020 uw vingerafdrukken werden genomen in het kader van de asielpcedure en u op 21 februari 2020 formeel asiel aanvraag. Dit verzoek om asiel werd afgewezen in Griekenland op 20 maart 2020 en u tekende hiertegen beroep aan, hetwelk werd op 4 september 2020 ook werd afgewezen, want sedert 4 augustus 2020 waren de Griekse autoriteiten in het ongewisse over waar u verbleef.

U bent verder doorgereisd via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u op 21 november 2021 aankwam en op 24 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest dat u bij terugkeer het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld bij een gewapend conflict. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: de taskara (i.e. Afghaans identiteitsbewijs) van uw vader (kopie), diverse identiteitsdocumenten van uw broer [S.M.] (kopie), een verklaring van uw werkgever [...] in Zedelgem dd. 14.01.2024 (origineel) en enkele loonfiches van einde 2023 van dit werk bij de slager (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste moet er op gewezen worden dat u geen geloofwaardig zicht biedt op uw identiteit.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag echter verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. U dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke

informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Zoals uit onderstaande vaststellingen zal blijken, ligt dergelijke bevredigende verklaring in casu niet voor.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij stelt dat u ouder dan 18 jaar bent (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/ MIN/2021/89602, dd. 24.12.2021). Dat u zestien jaar oud zou zijn geweest bij binnenkomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Aan de hand van dit onderzoek werd besloten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat u op 20 december 2021 een leeftijd had tussen 19.1 jaar en 22.5 jaar. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed terwijl u drie tot zes jaar ouder bent, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Dit geldt des te meer aangezien u vasthield aan deze onjuiste leeftijd (CGVS p.5 en p.6).

U gaf aan dat u op 15 of 16 jarige leeftijd uit Afghanistan bent vertrokken (CGVS p.5), hetgeen onmogelijk in overeenstemming te brengen is met het uitgevoerde leeftijdsonderzoek.

U legde bovendien geen enkel officieel identiteitsdocument neer. Doorheen uw procedure werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten (DVZ, Vragenlijst CGVS, Oproepingsbrief persoonlijk onderhoud CGVS, ...). Gevraagd naar documenten ter staving van uw identiteit, gaf u aan dat u een kopie van uw taskara bij had bij uw vertrek uit Afghanistan naar Europa, maar dat u deze verloren bent toen uw rugzak werd gestolen in Frankrijk (CGVS p.4). Uw originele taskara bleef achter in Afghanistan, maar ook die bent u verloren en dit bij de verhuis van uw familie van Chwagam naar Sayegee Dak (CGVS p.5). Deze stereotiepe uitleg over het verlies van uw identiteitsdocument kan echter maar erg weinig overtuigen, aangezien u bij de DVZ nog verklaarde dat uw taskara in Afghanistan was (DVZ, vragenlijst p. 10, vraag 25).

U werd met dit gebrek aan identiteitsbewijs geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waarna u verwees naar de taskara van uw vader, die u in tegenstelling tot enig persoonlijk identiteitsdocument wel voorlegde en waarop volgens u uw naam vermeld stond (CGVS p. 20). Echter bleek bij lezing en vertaling door de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, expliciet ook voorgelezen aan u tijdens dit onderhoud, dat uw naam niet op deze taskara vermeld stond (CGVS p. 20). Over de taskara van uw vader legde u dus verklaringen af die niet met de werkelijkheid bleken overeen te stemmen.

Het ontbreken van elk identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent. Dat u geen enkel identiteitsdocument neerlegt klemt des te meer in het licht van het leeftijdsonderzoek (cfr. supra) waaruit is gebleken dat u in werkelijkheid aanzienlijk ouder bent dan u zich voordeed.

Hier dient aan te worden toegevoegd dat aan u tegenover de Griekse asielinstanties afwijkende verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit. Uit het antwoord van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel dd. 18.01.2020 blijkt immers dat u er heeft verklaard dat u "[H.K.]" heette, geboren in 2002. In België verklaarde u echter dat uw naam "[D.M.M.]" was, geboren in 2005. Een en ander maakt duidelijk dat u er in het verleden niet voor terugdeinsde om wisselende verklaringen af te leggen tegenover Europese asielinstanties.

Bijgevolg dient besloten te worden dat uw identiteit niet werd aangetoond, wat de geloofwaardigheid van uw relaas onherstelbaar ondermijnt.

Ten tweede, wat betreft uw vrees om het slachtoffer te worden van een willekeurige gewelddadige aanval, dient te worden vastgesteld dat dit asielmotief geen link heeft met de criteria van de Conventie Genève, te weten vervolging wegens ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

Immers werd vastgesteld dat u in uw interview als minderjarige verklaarde dat uw motief om naar België te komen was: "steeds de oorlog in mijn stad tussen de taliban en de overheid", waardoor u zich "niet meer veilig voelde" en waarbij u aangaf dat u naar België kwam omdat uw broer hier was (fiche NBMV dd. 24.11.2021).

U herhaalde deze motieven in uw interview ten aanzien van de DVZ op 5 mei 2002 en voegde eraan toe dat “u bang was vermoord te worden door de bommen die Pakistan liet vallen in uw regio”, dat “uw leven verschrikkelijk was omwille van de bommen van Pakistan” en “...omwille van de raketten bent u vertrokken...” (zie vragenlijst CGVS).

U gaf daarbij letterlijk aan dat u geen persoonlijke problemen had met de taliban maar voegde u hier - op uiterst vage wijze – aan toe dat “de kans is wel groot dat deze zouden komen in de toekomst” (zie vragenlijst CGVS). Duidelijk een blote bewering die uitging van veronderstellingen.

Ten aanzien van het CGVS herhaalde u uw asielmotief uni sono op basis van uw vrees voor willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict en legde u uit dat uw broer reeds was omgekomen bij een aanval met een mortier vanuit Pakistan en dat uw familie niet wilde dat er met u hetzelfde zou gebeuren (CGVS p. 12 + p. 20). U benadrukte resoluut dat u geen andere vrees had dan deze, dat er niemand was met wie u een probleem had en niemand die u vreesde (CGVS p. 12 + p.13).

Om als vluchteling erkend te kunnen worden, moeten de asielmotieven beantwoorden aan de definitie van de Conventie van Genève, waarbij er sprake moet zijn van een vrees voor vervolging omwille van ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of politieke overtuiging. Aangezien het door u ingeroepen motief op basis van vrees om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld van een gewapend conflict, niet beantwoordt aan deze definitie en op basis van uw ingeroepen motief bijgevolg geen vrees voor vervolging in uwe hoofde kan worden weerhouden, dient te worden besloten dat u het vluchtelingenstatuut niet kan worden toegekend.

Los van bovenstaande conclusie dient hier aan te worden toegevoegd dat het relaas dat u deed in verband met uw vader die zou zijn omgekomen bij een incident 18 jaar geleden waarbij de Amerikanen verkeerdelijk dachten dat ze Al-Quaida leden aanvielen, maar erg moeilijk geloofd kan worden. U legde immers weinig geloofwaardige verklaringen af bij uw bewering de zoon te zijn van “[S.A.] / [M.O.]”, overleden bij deze aanslag in 2006.

Dat er maar erg weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat dit uw vader was, blijkt uit de vaststelling dat u geen enkel document kon voorleggen waaruit bleek dat uw vader was omgekomen bij dit incident (CGVS p. 15). Noch een attest van het ziekenhuis, noch een overlijdensakte of martelaarsboekje, noch een krantenknipsel of afdruk van andere media of internetbron (CGVS p. 14 + p.15). U kon helemaal niets voorleggen. Dit was erg bevreemdend aangezien volgens u dit incident zelfs “tot bij president Karzai” was gegaan (CGVS 13) en de Amerikaanse overheid publiekelijk schuld had bekend voor de onschuldige slachtoffers door hun vergissing bij dit bombardement (CGSV p. 14). Dat u zelfs geen enkele familiefoto van uw vader kon voorleggen, bevestigde dat dit relaas weinig geloofwaardig was (CGVS p. 15).

Het enige document dat u van uw vader neerlegde, was zijn taskara, waarover moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) rapporten/

Hier moet verder aan worden toegevoegd dat zelfs indien het CGVS zou aannemen dat “[S.A.] / [M.O.]” uw vader was die omkwam als onschuldig slachtoffer bij een bombardement door de Amerikanen in 2006 – quod certe non, sed per impossibile -, er moet worden besloten dat ook dit feit niet kan leiden tot de toekenning van een vluchtelingenstatus in uwe hoofde. Immers, enerzijds gaat het opnieuw niet om een vrees voor vervolging wegens een van de gronden zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie: de man van wie u beweerde dat het uw vader was die verkeerdelijk door de Amerikanen gedood werd, bleek conform uw verklaringen slachtoffer te zijn geworden van een aanval per abuis na foutieve inlichtingen via spionage (CGVS p. 13). De Amerikaanse overheid heeft dientengevolge 200.000 Afghani schadevergoeding per slachtoffer willen betalen (CGVS p. 13), geld hetwelk uw familie echter omwille van corruptie van de toenmalige Afghaanse overheid nooit heeft ontvangen (CGVS p. 16). Uit deze verklaring blijkt geen persoonlijke vrees voor vervolging. Anderzijds moet worden vastgesteld dat dit incident erg lang geleden plaatsvond, toen u een kind van 2-3 jaar oud was (CGVS p. 13), u zelf uiteindelijk tot het einde van 2019 in Afghanistan bent verbleven en uw familie middels wat landbouw overleefde (CGVS p. 15). Dit incident van 2006 maakte ook geenszins de kern van uw asielerlaas, noch was het uw concrete vluchtaanleiding (CGVS

p. 12). Met deze verklaringen over de beweerdelijke aanslag op uw vermeende vader, heeft u dus niet aannemelijk gemaakt een vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder moest besloten worden dat uw broer [A.S.] in 2019 om het leven kwam bij een raketaanval vanuit Pakistan op uw woning, wat door het CGVS noch bevestigd noch ontkend kan worden (CGVS p. 16), aangezien deze verklaring een blote bewering was. Alleszins bleek uit uw verklaringen wel met zekerheid dat uw broer slachtoffer werd van zogenaamde onbedoelde schade tijdens een aanval vanuit Pakistan door de taliban en uw huis of uw broer niet het echte doelwit was van deze aanval (CGVS p. 17). Opnieuw kan op basis van deze verklaringen betreffende de dood van uw broer niet worden besloten dat u een vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw achtergebleven familie in Afghanistan in veiligheid leven, dat hun omgeving vredig is en er met hen niets meer is gebeurd op veiligheidsvlak (CGVS p.11+p.18). Hier dient aan te worden toegevoegd dat het ongeloofwaardig is dat u zich niet zou kunnen informeren over de veiligheidssituatie actueel ter plaatse, zoals u voorhoudt (CGVS p. 18). Dit geldt des te meer aangezien het gebrek van veiligheid de kern van uw vluchtmotief uitmaakte (CGVS p.12) en u nog steeds in contact staat met uw familie ter plaatse (CGVS p.10+p.11).

U laat dan ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven stonden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform.

Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve

steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat het gegeven dat uw broer [S.] al 13 jaar in België is en de status van subsidiair beschermde kreeg in 2011, op basis van de toenmalige beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan door het CGVS, geen ander licht op de genomen conclusie werpt. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker, waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. U heeft overigens geen idee over de juiste reden waarom uw broer destijds Afghanistan verliet en wat zijn redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming waren (CGVS p. 10). De door u neergelegde identiteitsdocumenten van uw broer [S.] vermogen in deze zin dan ook geenszins iets te wijzigen aan bovenstaande conclusie.

De overige door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen eveneens niet ombuigen. De taskara van uw vader werd hierboven reeds besproken. Dat u in België werkt in een slagerij wordt op zich niet ter discussie gesteld in de huidige beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de verwerende partij duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op

grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie over de Afghaanse context gehanteerd, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel dat middenin het verzoekschrift wordt ontwikkeld, werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 1A2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 57/6, voorlaatste lid en 62 Vr. W. 15.12.1980 Tevens schending van de materiële motiveringsplicht, en schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweester”*. Verder voert verzoeker nog een miskennis van de noodzakelijkheidsvereiste aan, die wordt ontwikkeld binnen de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet bevat meerdere paragrafen. Verzoeker legt niet uit welke paragraaf hij precies geschonden acht als hij de schending opwerpt van *“artikel 57/6, voorlaatste lid”* en hij legt ook niet uit hoe dit werd geschonden door de bestreden beslissing.

De Raad gaat in het kader van onderhavig beroep na of verzoeker bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Enkel indien de daartoe gestelde voorwaarden vervuld zijn, krijgt verzoeker een internationale beschermingsstatus toegekend of indien nader onderzoek nodig is dat niet valt onder de toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet wordt de bestreden beslissing vernietigd. De Raad gaat dus niet na of verzoekers privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM worden geschonden. Dit kan immers geen internationale beschermings-status opleveren. De bestreden beslissing stelt op zich ook geen einde aan welk privé-, familie- en gezinsleven dan ook, vermits het geen terugkeer- of verwijderingsbesluit vormt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Een schending van deze bepalingen blijkt dan ook niet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat er geen sprake mag zijn van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

De geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur worden verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 1 (A) van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer te worden van willekeurig geweld bij een gewapend conflict, zo kan worden gelezen in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG). Op zijn ouderlijk huis van klei in Afghanistan viel in 2019 een mortier afgevuurd vanuit Pakistan, waarna het huis instortte, wat hij zelf omschreef als *“collateral damage”* (gehoorverslag, CG, 15 januari 2024 p.17). Een broer van hem zou hierbij omgekomen zijn. Daarnaast verklaarde hij dat zijn vader in 2006 is overleden bij een incident toen hij aanwezig was op een jirga (i.e. een vergadering met dorpsouderen) en de in Afghanistan aanwezige Amerikaanse strijdkrachten verkeerdelijk dachten dat aan deze jirga Al Qaida-leden deelnamen en zodoende een aanval uitvoerden.

Het CG komt in eerste instantie, na verwijzing naar artikel 48/6, §1, tweede lid en derde lid van de Vreemdelingenwet, tot de vaststelling dat verzoekers identiteit niet wordt aangetoond, wat een negatieve indicatie vormt met betrekking tot zijn asielrelaas en de geloofwaardigheid van zijn relaas onherstelbaar ondermijnt. Verzoeker heeft geen enkel identiteitsdocument voorgelegd, hij heeft geen coherente verklaringen afgelegd over zijn originele taskara (is in Afghanistan versus is aldaar verloren gegaan bij een verhuis), op de door verzoeker bijgebrachte taskara van zijn vader komt verzoekers naam niet voor, verzoekers voorgehouden minderjarigheid bij binnenkomst in België werd ontkracht door het uitgevoerde leeftijdsonderzoek en hij heeft tegenover de Griekse asielinstanties afwijkende verklaringen afgelegd over zijn naam en geboortedatum. Bij het CG ontkende hij overigens ooit een andere naam te hebben gebruikt (CG, gehoorverslag, 15 januari 2024, p.5).

De gedane vaststellingen vinden steun in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker kan ze niet ontkrachten met zijn simpele aposteriori vergoelijkingen in het verzoekschrift zoals zijn ongeschooldheid en het feit van een opgroeiende jonge man te zijn in Afghanistan. De Raad ziet niet in hoe dit verzoeker kan verhinderen coherente verklaringen af te leggen over zijn identiteit, geboortedatum en originele taskara in Afghanistan. De voorgehouden onwetendheid over zijn familienaam (H., de familienaam die hij heeft opgegeven bij de Griekse autoriteiten, was een roepnaam in Afghanistan) is eveneens een aposteriori maar bovendien ook niet verifieerbare vergoelijking. Het verklaart ook niet waarom hij die roepnaam in Afghanistan dan plots niet meer meedeelt aan de Belgische autoriteiten. Voorts werpt verzoeker op dat de twijfel over zijn identiteit en geboortedatum kan worden verklaard door de taskara waarover Afghanen enkel beschikken. Hij legt uit dat dit een soort paspoort is waarop enkel een geschat geboortjaar wordt vermeld alsook de naam van de vader en de grootvader. Hij betoogt dat het feit dat hij een andere leeftijd heeft meegedeeld dan zijn werkelijke leeftijd niet geschied is uit kwade wil maar puur uit onwetendheid. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. Ten eerste heeft hij geen enkel identiteitsbewijs voorgelegd – geen paspoort, geen (kopie van zijn) taskara – zodat niet kan worden geverifieerd welke geboortedatum erop vermeld werd. Ten tweede verklaart het ook niet waarom hij bij de Griekse autoriteiten niet alleen een andere familienaam opgeeft, maar ook een andere geboortedatum (2002) dan in België (2005). Ten slotte betoogt verzoeker dat een vlucht uit het land van oorsprong ervoor zorgt dat *“een aantal essentiële zaken verloren gaan”*, maar dit is niet verifieerbaar en het verklaart niet waarom hij over essentiële zaken zoals zijn identiteit en geboortedatum alsook zijn originele taskara verschillende verklaringen aflegt.

Het CG is alleszins niet gestopt met zijn vaststellingen over verzoekers identiteit. Er werd in eerste instantie aan de hand van de bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CG door verzoeker afgelegde verklaringen vastgesteld dat verzoeker voornamelijk zijn broer wil vervoegen in België en daarnaast enkel een vrees aanvoert voor willekeurig geweld ten gevolge van het gewapend conflict in zijn regio. Verzoeker heeft immers letterlijk verklaard dat er niemand was in Afghanistan met wie hij een probleem had, dat hij niemand aldaar vreesde en dat hij geen persoonlijke vrees voor de taliban koestert. Hij poneerde enkel vaagweg dat dit mogelijk in de toekomst wel het geval is. Het CG besluit dat uit deze verklaringen niet blijkt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging koestert omwille van ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Nu zijn asielmotief niet onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag valt, kan hem het vluchtelingenstatuut niet worden toegekend, zo stelde het CG.

De gedane vaststellingen vinden opnieuw steun in het rechtsplegingsdossier en worden door verzoeker nergens ontkracht. Integendeel kan onder het kopje *“Feiten en Retroakten”* van het verzoekschrift worden gelezen: *“5. De reden dat hij toen voor Belgie gekozen heeft, is omdat zijn broer hier reeds woonde, de heer S.M.. Hij is in 2011 België binnengekomen en heeft subsidiaire bescherming gekregen. Dit omwille van de onveilige situatie in het dorp. Die eveneens de reden is van verzoeker om te vluchten uit Afghanistan. (...) Hij heeft bewust in die landen geen internationale bescherming aangevraagd omdat hij het doel had naar België te komen, naar zijn broer S.. Hij heeft nooit de bedoeling gehad om in één van die landen te blijven en asiel aan te vragen. (...) Hij is bewust uit Afghanistan gevlucht om naar België te gaan, naar zijn broer. Zo kan hij samen met zijn broer hier een nieuw veilig leven opbouwen.”*

Het CG voegt er in de bestreden beslissing wel nog aan toe dat het relaas dat verzoeker uiteenzette in verband met zijn vader die zou zijn omgekomen bij een incident 18 jaar geleden waarbij de Amerikanen verkeerdelijk dachten dat ze Al Qaida-leden aanvielen, maar erg moeilijk te geloven is. Verzoeker legde immers weinig geloofwaardige verklaringen af inzake zijn bewering de zoon te zijn van *“[S.A.]/[M.O.]”*, die overleden is bij deze aanslag in 2006. Verzoeker legde immers *“helemaal niets”* voor waaruit zou blijken dat zijn vader zou zijn omgekomen bij dit incident, hoewel dit incident volgens zijn verklaringen *“tot bij president*

Karzai” was gegaan en de Amerikaanse overheid publiekelijk schuld had bekend voor de onschuldige slachtoffers door hun vergissing bij dit bombardement. Verzoeker kon zelfs geen familiefoto neerleggen waarop hij zou figuren met zijn vader. De relatieve bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde taskara van zijn vader wordt benadrukt door het CG en eerder had het CG al opgemerkt dat verzoekers naam niet op deze taskara voorkomt. Om helemaal volledig te zijn, voegt het CG, zelfs als het om verzoekers vader zou gaan, eraan toe: **“Uit deze verklaring blijkt geen persoonlijke vrees voor vervolging. Anderzijds moet worden vastgesteld dat dit incident erg lang geleden plaatsvond, toen u een kind van 2-3 jaar oud was (CGVS p. 13), u zelf uiteindelijk tot het einde van 2019 in Afghanistan bent verbleven en uw familie middels wat landbouw overleefde (CGVS p. 15). Dit incident van 2006 maakte ook geenszins de kern van uw asielrelaas, noch was het uw concrete vluchtaanleiding (CGVS p. 12). Met deze verklaringen over de beweerdelijke aanslag op uw vermeende vader, heeft u dus niet aannemelijk gemaakt een vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie.”**

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift hiertegen het volgende in: *“Verweerster vindt het ongeloofwaardig dat de Amerikanen zich zouden vergist hebben en de familie van verzoeker hebben aangevallen omdat ze dachten dat dit Al-Qaida was. Dit ondermeer omdat verzoeker hierover geen enkel document kon voorleggen. Verzoeker heeft tijdens zijn interview d.d. 15 januari 2024 meegedeeld dat hij in de bergen woonde, ver van een stad én dat hij niet kan lezen of schrijven. In de bergen zal er weinig tot geen documentatie of bronvermelding zijn. Er wordt daar heel veel mondeling geregeld. Van computers is daar geen sprake. Het is dus logisch dat verzoeker hierover geen documenten kan voorleggen. Zelfs al zouden er documenten van zijn, verzoeker zou ze niet begrijpen. Tijdens het interview werd ook gevraagd of hierover iets te vinden is op internet en of verzoeker al geprobeerd heeft hierover iets op te zoeken. Verzoeker heeft dat inderdaad nog niet gedaan. Maar hij kan niet lezen of schrijven dus dan is het voor hem ook niet mogelijk om hier een opzoeking over te doen.”*

Deze uitleg laat onverlet de vaststellingen van het CG dat verzoeker niet aantoont dat de persoon die is omgekomen zijn vader is (op diens taskara komt verzoekers naam niet voor en er ligt zelfs geen familiefoto voor). Van een persoon die beweert dat zijn vader is omgekomen bij een ongelukkig bombardement door de Amerikanen in 2006 en dit als vluchtmotief vermeldt, kan bovendien worden verwacht dat hij nadien als hij bij zijn broer toekomt in België minstens door deze of een andere kennis laat opzoeken op het internet of hiervan iets terug te vinden is. Verzoeker verklaarde bij het CG op de vraag, *“Hoe komt het dat u dat zelf niet opgezocht hebt?”*: *“Ik heb daar nooit over gedacht, dat u me dat zou vragen, daar heb ik tot vandaag nog nooit aan gedacht”*. Op de vraag, *“En uw broer in België, heeft hij daar ooit iets over opgezocht?”*, antwoordde verzoeker: *“Dat weet ik niet (...)”*. (CG, gehoorverslag, p.14). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig verschuilen achter zijn analfabetisme om het gebrek aan opzoekingen te vergoelijken. Ten slotte brengt verzoeker niets in tegen de hierboven in het vet aangeduide passages van de beslissing van het CG die op zich al volstaan om verzoekers vluchtrelaas over het omkomen van zijn vader bij Amerikaanse bombardementen te ontkrachten, mocht worden aangenomen dat dit verhaal daadwerkelijk zijn vader betrof.

Verzoeker brengt verder niets in tegen de volgende passages in de bestreden beslissing, waardoor ze overeind blijven:

“Verder moest besloten worden dat uw broer [A.S.] in 2019 om het leven kwam bij een raketaanval vanuit Pakistan op uw woning, wat door het CGVS noch bevestigd noch ontkend kan worden (CGVS p. 16), aangezien deze verklaring een blote bewering was. Alleszins bleek uit uw verklaringen wel met zekerheid dat uw broer slachtoffer werd van zogenaamde onbedoelde schade tijdens een aanval vanuit Pakistan door de taliban en uw huis of uw broer niet het echte doelwit was van deze aanval (CGVS p. 17). Opnieuw kan op basis van deze verklaringen betreffende de dood van uw broer niet worden besloten dat u een vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt.

“Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat het gegeven dat uw broer [S.] al 13 jaar in België is en de status van subsidiair beschermde kreeg in 2011, op basis van de toenmalige beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan door het CGVS, geen ander licht op de genomen conclusie werpt. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker, waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. U heeft overigens geen idee over de juiste reden waarom uw broer destijds Afghanistan verliet en wat zijn redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming waren (CGVS p. 10). De door u neergelegde identiteitsdocumenten van uw broer [S.] vermogen in deze zin dan ook geenszins iets te wijzigen aan bovenstaande conclusie.”

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoekers kritiek op de motieven niet kan leiden tot een ander oordeel dan dat van het CG, namelijk dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus op grond van zijn asielrelaas. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker niet tot de conclusie komen dat

ze voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoekers asielrelaas geen vrees voor vervolging door de Taliban met zich meebrengt. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een andere conclusie leiden.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.”

In de aanvullende nota wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”*

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker brengt verspreid over het verzoekschrift het volgende aan:

“Verzoeker werkt momenteel in België bij een slager. Hij heeft loonfiches en een verklaring van zijn werkgever reeds afgegeven tijdens het gesprek bij het CGVS op 15/01/2024. Het gaat zeer goed op zijn werk. Zijn werkgever is heel tevreden over hem. Hij leert al werkend Nederlands en is heel beleefd. Op die manier kan verzoeker bijdragen aan de maatschappij. Dit geeft hem zinvolle dagbesteding en zo draagt hij bij aan de maatschappij en kan hij met zijn inkomen noodzakelijke zaken aankopen. Tijdens zijn werk leert hij Nederlands, op een praktische manier. Als Verzoeker niet de vluchtelingenstatus krijgt of geen subsidiaire bescherming, zal hij uiteindelijk België moeten verlaten en kan hij zijn job niet verderzetten. Dit alles toont toch wel aan dat verzoeker goede bedoelingen heeft en niet ‘zomaar’ voor België heeft gekozen en hier een nieuw leven wil beginnen en daar alle mogelijke inspanningen wil voor doen. (...) Nu de Taliban aan de macht is, worden de beperkingen die eerder al door hen werden opgelegd nog duidelijker. Er is sprake van ernstige bedreigingen en beperkingen voor de rechten van vrouwen, kinderen en religieuze en etnische minderheden. (Ontwerpresolutie over de situatie in Afghanistan, Europees Parlement, dd. 13/09/2021 - B9-0458/2021) Alle organisaties die zich nu tegen de Taliban keren, worden nog meer gevolgd. Waar die organisaties vroeger nog de steun kregen van de Afghaanse regering, is dit nu niet meer het geval.(...) Verzoeker verblijft nu bijna 3 jaar in België. Hij heeft een vast contract voor een job bij een slager. Door de job uit te oefenen voelt verzoeker zich nuttig, hij heeft een zinvolle dagbesteding en leert op die manier Nederlands. Het is zijn bedoeling om daar te blijven werken. Hij profiteert dus zeker niet van de Belgische steun, maar heeft weldegelijk een toekomstperspectief. Verzoeker terug naar Afghanistan sturen, zou dan ook mensonwaardig zijn, en hem wegtrekken van zijn broer, job, inburgering..... (...)Verzoeker is in 2019 uit Afghanistan, dat was nog vóór de overname van de Taliban. Intussen tijd is er heel veel veranderd. De machtsovername door de Taliban heeft een grote evolutie teweeg gebracht in Afghanistan. Deze totale verandering heeft verzoeker gemist. Wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan zou niets nog hetzelfde zijn als 5 jaar geleden. Verzoeker heeft deze verandering niet meegemaakt, en heeft de belangrijkste jaren in zijn leven (volwassen worden) buiten Afghanistan en grotendeels in België doorgemaakt. Verzoeker is opgegroeid met volledig andere waarden en normen. Het vertrek naar het Westen wordt door de Taliban gezien als verraad. Dit gevoel is alleen maar versterkt. In onze ogen is hij een beetje verwesterd maar voor de Taliban is dit het volledig andere uiterste. Verzoeker nu terugsturen naar Afghanistan zou werkelijk onmenselijk zijn. Als jong volwassene terugkomen in een land waar je 5 jaar niet bent geweest, zorgt voor grote consternatie.”

Ter terechtzitting, waar blijkt dat verzoeker een aardig woordje Nederlands spreekt en dus de tussenkomst van de tolk niet behoeft, bevestigt hij dat hij voltijds werkte bij een slagerij totdat de uitbaters met pensioen gingen in maart 2023. Vanaf april 2024 deed hij hier en daar wat aan interimwerk, vanaf 1 januari 2026 zou hij zijn gestart met een nieuwe fulltime baan bij de overnemers van de slagerij. Hij heeft geen echte hobby's, hij werkt hard, leert Nederlands (hij heeft 6 maanden les gevolgd en heeft voor de rest veel opgepikt via werk en zelfstudie) en doet voor de rest het huishouden. Hij benadrukt dat hij in België wil blijven: het is een mooi land, hij kan hier werken en het zijn hier allemaal lieve mensen. Hij verklaart voorts te bidden als hij tijd heeft en hij doet mee aan de ramadan.

Verzoeker spreekt een aardig mondje Nederlands, heeft aangetoond een tijdje aan de slag te zijn geweest bij een slagerij en zou interimjobs hebben gehad en sedert begin januari 2026 een nieuwe fulltime baan hebben, wat lovenswaardig is. De Raad gaat echter niet na of verzoeker wegens een werk- en integratiebereidheid of wegens de aanwezigheid van zijn broer in België in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen. Wel gaat hij na of verzoeker nood heeft aan een internationale beschermingsstatus. Wat verzoeker ter terechtzitting verklaart en wat in het verzoekschrift wordt aangevoerd, kan er bezwaarlijk op wijzen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker is geen vrouw noch kind en behoort niet tot een religieuze en etnische minderheid noch maakte hij deel uit van een organisatie die zich nu tegen de taliban keert. Er kan nergens concreet uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van daadwerkelijke oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier Afghanistan heeft verlaten in 2019, toen hij ongeveer 17 jaar oud was op grond van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam in november 2021 in België toe en verblijft hier afgerond 4,5 jaar. Er wordt echter geen concreet en diepgaand beeld geschetst van de impact van zijn verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te

conformereren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat hij doorheen de jaren die hij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen.

Verzoeker heeft voorts tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met familie in Afghanistan. Hij belt één keer om de drie à vier maanden naar zijn familie in Afghanistan en praat dan 20 minuten met hen (gehoorverslag CG p. 10-11). Hij verklaarde hierbij: “ze waren goed, allemaal goed” en “ja, ze zijn veilig”. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij via zijn oom contact heeft met zijn moeder en broer die ondertussen 20 jaar oud is. Het laatste contact dateert van vorige week. Op de vraag hoe het met hen gaat antwoordt hij “ça va”. Verzoeker moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of vervolgd.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie, die wordt bevestigd in de aanvullende nota:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de bestreden beslissing worden gelezen: *“Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.”*

In de aanvullende nota kan worden gelezen: *“Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie vanaf 2022, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad voor mannen zich volgens UNDP op 16%. Het aandeel Afghanen met een hoog niveau van voedselonzeekerheid bedroeg 27%. UNOCHA geeft aan dat in 2025 bijna de helft van de Afghanen humanitaire hulp nodig had en de Wereldbank rapporteert dat 48% van de Afghanen onder de armoedegrens leeft.”*

In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen, wat nog eens wordt bevestigd in de aanvullende nota: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

Hoewel de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dus penibel zijn, vallen ze op zich echter nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende objectieve elementen en factoren eerder dan van opzettelijke gedragingen of nalaten van de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupctie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke

vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan, met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Verzoeker brengt helemaal niets aan in het verzoekschrift dat tot een andere beoordeling kan leiden. Het gegeven dat verzoekers broer in 2011 op basis van toenmalige gegevens de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, kan er niet toe leiden dat aan verzoeker thans ook de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, zoals de bestreden beslissing in fine al terecht opmerkt.

Het blijkt niet dat verzoeker in de geschetste context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als jonge man van thans 24 jaar, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij aldaar nog over een familiaal netwerk blijkt te beschikken (cf. supra). Verder blijkt ook niet dat verzoeker een risicoprofiel heeft als ongelovige of wegens verwestering (cf. supra).

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en de aanvullende nota. De overwegingen van het CG vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit vereist dat er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de verwerende partij bijgebrachte recente landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, maar dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak (provincie Nangarhar) 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan - Country Focus*” van januari 2026 nog steeds actueel.

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. Het niveau van willekeurig geweld is echter niet dermate hoog dat een burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar persoonlijke omstandigheden kunnen maken dat een individuele verzoeker toch een dergelijk risico loopt. Dergelijke persoonlijke omstandigheden worden echter niet ontwikkeld, noch blijken ze uit het rechtsplegingsdossier of uit verklaringen ter terechtzitting.

In het verzoekschrift wordt geen recente landeninformatie aangebracht die bovenstaande vaststellingen ondermijnt. Verzoeker beroept zich immers enkel op oude informatie zoals deze voortvloeit uit de “*COI FOCUS Afghanistan dd. 05/05/2022*” en de “*COI FOCUS Afghanistan d.d. 23 augustus 2022*”.

Uit de aanvullende nota van het CG waarin de EUAA “*Afghanistan - Country Focus*” van januari 2026 wordt aangehaald, blijkt niet dat het district Shagal in de provincie Kunar waarvan verzoeker afkomstig is, specifiek gevisieerd of zwaar getroffen wordt door grensoverschrijdende incidenten met Pakistan, waaronder luchtbombardementen. Voormeld COI-rapport bevat namelijk geen informatie over militaire incidenten of luchtbombardementen die specifiek in dit district hebben plaatsgevonden tijdens de verslagperiode (tot eind november 2025). Zoals gezegd benadrukken de Pakistaanse autoriteiten volgens dit rapport alleszins dat zij zich richten op doelen van de TTP en niet de burgerbevolking viseren.

Ter terechtzitting wordt geen recente andersluidende informatie aangebracht voor wat betreft het district waarvan verzoeker afkomstig is.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers louter theoretische bespiegelingen over de subsidiaire bescherming in zijn verzoekschrift alsook zijn overtuiging dat hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, kunnen bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, deze bepalingen zou hebben geschonden of hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is tewerk gegaan.

Het enig middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA